

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967151744.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Om min Kierlighed for den Eene gjorde mig meere kold imod den Anden, eller om han Blev kied af at see al sin anvendte Møye forgieves, det veed jeg ikke, men først i Aaret 1748 kom han til mig, og Bad mig uden Skaansel men oprigtig at sige ham, om jeg endnu var lige saa kold og ligegyldig imod ham, som jeg havde været. Jeg svarede ham, at jeg kiendte alt hvad jeg skyldede hans udviiste og Bestandige Godhed for mig at jngen kunde agte og ære hans Fortienester høyer end jeg og at jngen kunde meere oprigtig ønske eller skulde inderlige <re> glæde sig over Hans Lykke end jeg, men da Kierlighed var en uvilkaarlig Følelse, saa stod det ikke til mig at fatte den efter Behag; thi havde det Beroet paa Villien, saa havde jeg elsket ham for lang Tiid siden, og at det havde været for hans egen Skyld at jeg ikke havde taget imod hans Haand, fordi jeg havde følet, at jeg uden Kierlighed til ham ikke kunde gjøre ham saa lykkelig, som han fortiente at være. Han bad mig derpaa at sige ham, om jeg da endnu var saa ligegyldig imod alle andre, som imod ham? Dette Spørgsmaal Blev mig suurt at Besvare, det gjorde mig Ondt, at jeg skulde krænke ham, men lyve vilde jeg ikke, og sagde ham derfor Sandheden. Saa skal jeg da, sagde han med Taarene i Øynene, tiene min Lykkelige Medbeyler til Triumpf. Det skal De ikke, sagde jeg, aldrig har jeg nævnet Deres Navn i den Forstand for ham, og gjorde derpaa en stor Eed, aldrig skal Deres Navn nævnes af mig for ham eller noget Menneske i denne Begivenhed; og dette er Aarsagen, hvorfor jeg har beskrevet men ikke nævnt ham. Jeg har paa nogen Tiid frygtet derfor, svarede han, men Aarsagen hvorfor jeg ønskede Vished derom er denne: Var min Frygt grundet, saa var Fraværelsen det tienligste for 82 mig, der er en Tieneste Ledig i Provindserne, som jeg vil søge, den nægtes mig ventelig ikke da den er under det, som jeg kunde vente, naar jeg Blev her. Jeg svarede ham, at det gik mig nær, at være Aarsagen til at hans Venner skulde miste ham, men da Forsynets Veye vare urandsalige, saa vilde jeg baade haabe og bede at han maatte finde et Fruentimmer der, som maatte gjøre ham saa Lykkelig, at han dagligen velsignede sin tagne Beslutning. Det venter jeg ikke, svarede han, det Jndtryk De har gjort i min Barm [er min Barm,] er alt for stærkt dertil, kan Fraværelsen svække det, da Bliver det alt. De er det første Fruentimmer jeg har tilbuden min Haand, De har afslaaet den, men Grunden til Deres Afslag har forøget min Kierlighed, siden den har forøget min Agt; jeg veed, at hundrede andre havde taget imod Den, uden at gjøre sig Deres Betænkninger og maaske gjort os Begge ulykkelige. Ikke desto mindre nægter jeg ikke, at jeg har troet, at dersom De havde vildet give mig Deres Haand, saa skulde mit Forhold ved Deres Tænkemaade have tilveyebragt Deres Kierlighed, saa Længe Deres Hierte var urørt; men nu da De har tilstaaet Dets Partiiskhed for en anden, saa fortiente jeg Deres Foragt, om jeg søgte videre at overtale Dem. Betragt mig altsaa ikke meere som Elsker men som en Ven, der ønsker Dem ald muelig Lyksalighed, og tager Deel i alt hvad der møder Dem; og til et Pant paa Deres Agt, saa giv mig et Kys, som Ven, De saa ofte har afslaaet mig som Elsker. Da det havde været en Art af Grovhed at nægte ham det, saa fik han Det første og sidste Kys af mig, men de smerteligste Følelser Bemestrede sig mig, da hans Taare trillede ned af mine Kinder. I mange Dage efter var jeg nedslaget og Beklemt jeg Bebrejdede mig Ubillighed imod ham, og syntes dog at jeg for Begges Vel Skyld ikke kunde handlet anderledes end jeg havde gjort.